

մանց մէջ զտնուիլ կը յանդգնին. չեմ կրնար ըմ-
բռնել, թէ այսպիսիք ինչպէս չեն զգար յանդգ-
նութեան ծանրութիւնը, որով ոչ միայն զբարկու-
թիւնն Աստուծոյ և զգատասատան կը հրաւիրեն
իրենց վրայ՝ անսաստեղով Աստուծային յայտնի
պատուիրանաց, որ կը հրամայեն հաւատարմու-
թիւն անկեղծ և հպատակութիւն կատարեալ ա-
ռաջի մարդունաւոր իշխանութեան. այլ և ազգին
հանրութեան արդար սրտմտութիւնը, որ սկզբամբ
հաւատարմութեան պարտուց կատարման մէջ կը
փնտռէ իւր ազգային խաղաղութիւնն և անդրբ-
րութիւնը, և ոչ թէ անարժան և անհետևական
այնպիսի վարմանց մէջ որ ազգովին զբաղմունք
և սրտի ցաւ լինելէ և իրենց վրայ յայտնի բար-
կութիւն աստուծային և խստութիւն օրինաւոր
իշխանութեան հրաւիրելէ զատ՝ ուրիշ բնաւ
հետևանք չունի: Մինչև ցերը, սիրելիք, մինչև
երբ այս յանդգնութիւն. մինչև ցերը իրենցմուլ

ուն ոմանք բացէն այլ և այլ թերթեր և
սծներ կը հրատարակեն և կաշխատին ներ-
դունց անձնական շահուն գործիքներ ճարել,
կարգ մը անխոհեմներ միա մտաքար խար-
կը մղուին գործակցի այնպիսեաց, որ
համար աշխատիլ կը ձեռնան, այլ իրա-
բոլորովին հակառակն է: Յթէ այսպիսի
նեմներուն թիւն և օրինակը շատնայ, տա-
ս չը կայ որ ազգը պիտի տուժէ. յայնժամ
ով պիտի տեսնենք վիճակնիս, և պիտի
անանք այն դարուն առաքինութեան վրայ՝
թ մեր հայրերն ի հնումն ազգին և եկեղե-
պահպանման համար հարկ եղած խոհեմու-
ս և իմաստութիւնը ունեցան. և ընդհակա-
պիտի ամաչեմք այս դարուն լուսաւորու-
թիայ՝ յորում լուսաւոր մտօք և բազմա-
գիտութեանց արդիւնքովն պիտի կորան-
նախկին ժամանակաց մէջ մեր հայրերուն
3. 11-14:

պիտի զբաղի Պատրիարքարանս, փոխանակ շառա
ներքին բարեկարգութեան և կրթական յառաջա-
դիմութեան կարեսոր խնդրովք զբաղելու։ Ըստէր
չեն յիշեր սուբբ Առաքելոյն յայսնի պատուիրանը,
որ կըսէ. «Ամենայն անձն որ ընդ իշխանու-
թեամբ է, ի հնագանդութեան կացէ. քանզի ոչ
ուստեք է իշխանութիւն, եթէ ոչ յԱստուծոյ. և
որք ենա յԱստուծոյ կարգեալ են։ Այսուհետև որ
հակառակ կայ իշխանութեան, Աստուծոյ հրամա-
նին հակառակ կայ, և որք հակառակն կան՝ ան-
ձանց դատաստանս ընդունին... զի Աստուծոյ
պաշտօնեայ է քեզ ի բարիս... զի ոչ եթէ վայ-
րապար ածեալ է սուսեր ընդ մէջ. Աստուծոյ
սպասաւոր է վրէժխնդիր ի բարկութիւն այսմ,
որ զշարն գործիցէ։ Վասն որոյ հարկ է հըսա-
զանդիլ՝ ոչ միայն վասն բարկութեանն, այլ և
վասն խղճի մտացն Հռոմ. ԺԿ. 1—6։ Առաքե-
լական այս պատուիրանը, մտածեցէք սիրելիք,

Պատրիարք
Գիշներին, որ
պատճառով
մինիստր Գրէ
կան տալ իր
—Միացեա
բերութիւններ
ծես թէ պատ
կառավարուէ
նաւատէրերի
նաւեր վարձեա
լութիւններ
—Անոնիան:

թէ ինչ ծանրակշիռ սպառնալեաց ձեով կը բացա-
տրուի. իշխանութեան անհնագանդը, կըսէ սուրբ
Առաքեալը, ուղղակի Աստուծոյ անհնագանդ և
հետևալիս պատժոյ արժանի է. հարկ է հնագան-
դիլ և հապատակիլ իշխանութեան՝ ոչ միայն վասն
զի կրնայ պատժել արդարապէս, այլ և սրաի
անկեղծ և կատարեալ հաւանութեամբ:—Ոչ
միայն վասն բարկութեան, այլ և վասն խղճի մը-
տացն. յայտնի է ուրեմն, թէ տարրական այս-
պիսի պատուիրանի և աղօդին իսկական օգտին
հակառակ անվայել վարմութներ բացարձակապէս
դատապարտելի են:

ստի կաղազիմ սիրով Յիսուսի Քրիստոսի,
յորդորեմ զամենեսեան, որ զգոյշ կենան և
արս զգուշացնեն: Առաջնորդաց վրայ
ոք կը դնեմ որ խրատեն և զգուշացնեն ի-
հօան. քահանացից՝ որ խրատեն իրենց ժո-
ւրդն. ծնողաց՝ որ հսկեն իրենց զաւակաց
ոցքին վրայ. և առհասարակ բոլոր ժողովր-
դը կը պատուիրեմ որ մեր այս հայրական
տուց ծանրակշոռութիւնն ըմբռունեն և զգու-
ն: Կը պատուիրեմ, այս, ինչպէս երբեմն
ո առաքեալն Պօղոս թեսաղոնիկեցի հաւա-
ելոց պատուիրեց յասելն և սեմ զոմանց ի
թէ ստահակութեամբ գնան. զործ ինչ ոչ

թեանց և ազգին յայտնի շահուց հակառակ դորձ
դիւն կեանքին, մանաւանդ երբ խլում են նրա-
նից՝ կեանքի հետ ունեցած իր վերջին կապը,—
իր միակ զաւակը։ Բայց նրա Փրատիօր եղբայր
Գարեգինը այդ քաջութիւնն էլ չունի։ Նա միայն
խօսում է և ոչինչ չէ անում... Նրա գոյութիւնը
եր շրջանի մէջ կատարելապէս ապարդիւն է, սա
ոչինչ ներգործութիւն չունի նոյն շրջանի կեանքի
ընթացքի վրա... Ուսումնական Գարեգինի տիպը
ոչինչ ներգործութիւն չունի պիէսայի ընթացքի
վրա... Նա իր բոլոր փայլուն Փրագներով մի
մեծ գրօէ:

կինը չը եւ տակ... կարծես չէ կարելի, որ
եմ էլ բնական, և օր մայ մարդիկ լինեն,
ոց պակասութիւններով և արժանաւորութիւն-
վով... Բայց Սունդուկեանցի երկու ամու-
երն էլ գոնէ իրանք են ցանկանում ի-
ց բաժանվել և նրանց իրարից բաժան-
ւ արգելքը հանդիսանում է միմիայն օրէն-
մորոշ և միակողմանի լինելը: Իսկ Շր-
ալդէի պիտսայում, երբ Փրազեօր եղբայրը
ջարգում է քրոջ իր ամուսնուց բաժանվելու,
ուստի ու ամուսնու պահանջմանը պահանջում է...

Եւ նոյն իսկ այն րօպէին, կարծեմ երկրորդ
զործողութեան մէջ, երբ նա արտասանում է իր
երևելի մօնօլոգը՝ թէ Համեն բան կեղծ է մեղա-
նում, զրսից է միայն ամեն բան քաղաքակիրթ
երևում, իսկ ներսում տիրում է մեր մէջ դեռ ևս
ին ասիական ոգին», նոյն իսկ այդ րօպէին
փայլուն համալսարանականը, ուսումնական բժիշ-
կը՝ անապատումն է խօսում, սրահի դատարկ
պատերի առջև մենակ կանգնած է արտասանում
նա իր մենախօսութիւնը և անքան խելք և քա-
ջութիւն էլ չունի, որ գոնէ, ա լա Զացկի (Горе
отъ ума агჩиսаյում), կամ ա լա Ֆադօվ (До-
ходное место агчиза саյюм), շպրտէր իր մեղադրա-
կան ձառը այն շրջանի երեսին, որին նա արհա-
մարհում է և որի դէմ նա մաքառում է...

Երեմն նա դարձեալ սիրում է իր Տիքայէլին, զգայաբաննե
այելով որ նա ռանակոփ է արել իր պատիւը: շուշտ, որ
ջին գործողութեան մէջ իր պատւին նա-
ձախնդիր այդ կինը, վերջին գործողութեան
դարձեալ չարունակում է սիրել այն մար-
, որը ոչինչ չը խնայեց իր պատւասիրու-
ն՝ մարդկային և կանացի զգացմունքը իսպառ
ակոփ անելու համար...
քեմն պիշտայի մէջ ապահարզանի վրա բնօք
կարող լինել...
—

յժմ մի քանի խօսք պիէսայի քեմական պա-
ռութիւնների մասին:

ալի գործող անձինք չափից դուրս յաճախ են
ում քեմը և դուրս գնում քեմից. հանդիսա-

Բայց գուցէ Շիրվանզադէի պիեսայի մէջ մի որ
և է տեսնդէն ցիա կայ: Հազիւթէ... եւ ուրիշ
ինչ տեսնդէնցիա կարող է լինել, բացի գուցէ ա-
պահարզանի անհրաժեշտութեան միտքն անցիաց-
նելու տեսնդէնցիայից... Բայց այդ միակ հաւանա-
կան տեսնդէնցիան էլ շատ թոյլ և անորոշ է:
Նախ ձեղինակը նոյն սխալն է գործում, ինչ որ
գործել է Սունդուկեանց իր՝ «Ամուսինների» մէջ.
Կարծես ապահարզան ցանկանալու համար ան-
պատճառ համար առ մասնաւուն մասնաւուն:

ի գլուխը պատավում է, իսկ բէժիսհօրը երևի
ող է և գժվել....

ուաշին գործողութիւնից արդէն սկսվում է
ու կոծ, գործող անձանց մէջ կապվում են
պիսի լարփած յարաբերութիւններ, որ պիէսան
ապէս վերջանում է առաջին գործողութեամբ
էն.... Մնացած երեք գործողութիւնների ըն-
դում շարունակվում են նոյն միանման տան-
քներ, այնպէս որ հանդիսականի ամենանորգ
լարանները արդէն թթանում են: Եւ հանդի-
պաթի յետը լսել է հարը ձայնը և մի
գուցէ խանուց ուղեղի գրգ
Գուցէ խեղի
մարդու ձայ
ուրիշ մի մա
Դրամայի
գեղարուեաս

110

արան. 7 նոյեմբերի 1891 թ.

ԻԱՌՆ ՀՈՒՐԵԱ

ն, Պարիզում վախճանվեց
սալիստ Սլբէր Վոլֆ: Հան-
ձ թւին կէօնում և պատա-
կ պարապում էր առևտրով
սերից մէկի մօտ: Կէօն վե-
րդից առևտրական գործու-
ցաւ լրացնել իր կրթութիւ-
նում: Գաստիսասթիւններ
և մ, նա մի և նոյն ժամանակ
ութեամբ և զրականութեամբ
ուական ճանապարհորդութիւ-
ա սկսեց գրել վապէր, պատ-
ժներ մանուկների համար:
մ էր գերմաններէն լեզուով:

մի շարք յօրուաներ զբել
ական ցուցահանդէնների մա-
կեց Պարիզ և սակաւ առ
խսկական պարիսեցի զար-
սա քարտուղարի պաշտօն էր
Դիւմայի մօտ, ապա աշխա-
ռա լրագրին: 1859 թւին
գնած «Charivari» երգիծա-
մի անդամից աչքի ընկնող
իսկան լրագրութեան մէջ:
ց Ֆրանսիայի պատերազմը
փ ստիպված էր հեռանալ
իր յետոյ Վօլֆ Կրկին Պա-
Figaro» լրագրի մշտական ու-
ցը զարձաւ: Վօլֆ զբել է և
նիփ պիեսաներ: Վօլֆ ճանա-
ստան և զբել է մի հետա-
պահ որդական տպաւորու-
անդուցեալը գեղարուեստա-
կրիտիկոսն էր համարվում

* *
գարական ապստամբութեան
ուս կուգվիդ կօշաւա, որը
տարի չէ տեսնել հայրենիքը,
և անդ է: Նա ապրում է իր
և օրից օր սպասում են
մարեա իննսուն տարեկան

ՀԵՌԱԳԻՐՆԵՐ

„ОБЩИЙ ЗСЛУХЪ ВЪ СІРІ

նասկ կրած միակներակ տանջանքներից
որ հերոսուհին թումառովում և մեռ-
դ ողմբերգական րօպէն արդէն ոչինչ
ան չէ գործում զգացմոնքներ բը-
նդիսականի վրա:
իք, եթէ մի սիհանիստ իր կօնցէրտի
զբամբ կազմէր միմիայն տիսուր, մե-
ղանակներ արտայայտող երաժշտական
և կոնցէրտի ամբողջ պրօգրամի մէջ
արթ, ուրախ, թարմացնող եղանակ
հէսսա էլ չը մտցնէր.... և սովորի

լրը այն պատիճան կը թիւնային, ան-
այլ ևս անընդունակ կը դառնային
և երաժշտութեան միակերպ հնչիւն-
ու հայութեան մասին կը այս կը ապահով էր իր կաս-
տերը իր արքայադն
թեան մասին: Բայց
գործողութեան մէջ ջ
անում մի իրական
ենք տեսնում, ինչա-
րէկ սէր է երդուել
պանդոկում, գինու-
աւազակ պանդոկա-
թեմբ գործողութեան,
կայսեր մասունք է, թէ իր մարդը
ան է, պիրուհիների հետ ժամանակ է
—, սակայն մենք այդ չենք տեսնում,
ողված չենք պատմածի իրականութեան
ու պատմում է իր եղբօրը, թէ քա-

Դարձեալ երկու
մենք չենք կարծուա
նուհիս պիէսան որ
զացվի, բայց վստա
այդ առաջին և գու
մանակ մեր թատրօ
դերասանուհիներն
որպէս զիան անկան
առդու ճայն....

են կատարել տալիս և ոչ թէ
սաւոր անցըերը բնմի ետևից
որակատարները միայն դային
ամիս մեղ, հանգիսականներիս,
նո...
այդ «Կամելիազարդ տիկին»
եկիմնի «Հոգով աղքաներ»
սաղը, խարդախ, ամօթալի
նից յետոյ ծագած կռիւը՝ բե-
ռում կամ ինչ կը լինէր, եթէ,
» պիէսայում, որը վերցրած է

Le roi s'amuse» պիէսայից,
որ միայն նրանով, որ իր հօ-
կածներն ու ենթադրութիւն-
սիրեկանի անհաւատարմու-
թ ոչ. հեղինակը, հետևեալ
արդէն, մեզ հանդիսատես է
տասարանի. մենք մեր աշքով
էս նոյն մարդը, որը զեռ ե-
ջիլգային, այժմ մի յետընկած
գաւաթը ձեւքին, գրկում է
ոիրոջ անառակ քրոջ....
եան ասպարէզ է. բեմը դա-
մ կատարված իրողութիւնները
ուցումների տեղը չէ:

լուսը և սանք վարչացրինք.
որ Հերկանգաղեթի հիշխա-
է ժամանակ նորից խա-
ռութեամբ կարող ենք ասել որ
յէ վերջին ներկայացման ժա-
նական խմբի զերասամներն ու
արեցին, ինչ որ կարողացան,
լինան կատարեալ և վերջնա-

